

Indtrykket havde været forskelligt; men bagefter gik hun gerne en halv Dags Tid omkring i en tung og nedtrykt Sindsstemning.

Denne Gang gled han ud af hendes Tanker, endnu før hun naaede ind i Teatret. Og herinde sad hun de næste tre Timer hensunken i sig selv, mens et latterkært Publikum larmede omkring hende. Hun havde valgt en Plads i Baggrunden af Teatret, og træt og forjaget som hun var af de sidste Dages skiftende Sindsbevægelser og Mangel paa Søvn, faldt hun hen i en Slags Drømmetilstand og opfattede ikke synderligt af, hvad der foregik paa Scenen. Hun havde overbevist sig om, at Karsten From ikke var i Teatret; og med den Fred, Bevidstheden herom gav hende, hvilede hun ud og lod Timerne skride. Men skønt hun sad der med Hænderne saa slapt i Skødet, magtløs overfor sine Stemninger, der blafrede som løsgjorte Sejl, snart svulmede af Længsel, snart igen faldt sammen i Mismod og Angst — inderst inde var hun hele Tiden underlig fast besluttet. Stille fattet som overfor noget uafvendeligt.

Da hun efter Forestillingens Slutning gik ud af Teatret, fandt hun Karsten From paa det aftalte Sted. Han traadte ud af Maaneskyggen ved Muren og nærmede sig med et paa en Gang henrykt og undseligt spejdende Udtryk. Da hun rakte ham Haanden, bøjede han sig ærbødigt over den og hviskede: